

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **V. D.**, zastoupeného Mgr. Vladimírou Píchovou, advokátkou se sídlem Podivínská 1236, Velké Bílovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2010, čj. JMK 171052/2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2013, čj. 31 A 107/2010 - 79,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Obecní úřad Lukovany (dále též „správce poplatku“) vyměřil žalobci platebním výměrem ze dne 18. 11. 2009, čj. 403/2009/25, místní poplatek v částce 3559 Kč za užívání veřejného prostranství na parcele č. 4922. Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2010, čj. JMK 171052/2009, Krajský úřad Jihomoravského kraje změnil napadené rozhodnutí podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též „zákon o správě daní a poplatků“), tak, že číslo parcely 4922 nahradil číslem 4922/1, neboť v mezidobí proběhlo přečíslování parcel. Podrobně zhodnotil podmínky pro stanovení poplatku podle pomůcek a shledal postup správce poplatku v souladu se zákonem.

II.

[2] Žalobce podal žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Namítl, že výrok rozhodnutí ze dne 24. 9. 2010 byl neurčitý, protože správce poplatku jednoznačně

nepopsal skutek, za který uložil místní poplatek. Odůvodnění rozhodnutí bylo podle jeho názoru nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné. Správce poplatku neshromáždil důkazní prostředky tak, aby umožňovaly naplnění zásady materiální pravdy. Není vlastníkem předmětů, za jejichž umístění mu správní orgán vyměřil poplatek a neumístil je na veřejné prostranství. Zpochybnil průkaznost a důkazní hodnotu svědeckých výpovědí a namítl neurčité ohraničení časových úseků, po které se předměty na parcele nacházely.

[3] Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, čj. 31 A 107/2010 - 42. Postup správních orgánů obou stupňů označil za zmatečný. Správce poplatku rozhodoval podle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků a poplatek vyměřil za použití pomůcek. Za této situace měl žalovaný přezkoumat platební výměr podle § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný však rozhodoval podle § 50 odst. 6 tohoto zákona. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nelze v řízení o vyměření místního poplatku vyloučit použití pomůcek, nicméně tento postup závisí na existenci poplatkové povinnosti. Jelikož napadené rozhodnutí trpělo podle krajského soudu vnitřními rozpory a bylo nepřezkoumatelné, soud se dosud nemohl vyjádřit k existenci poplatkové povinnosti. Krajský soud podrobně citoval z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 – 96, podle kterého nelze směšovat pojmy nicotnosti, neplatnosti a nezákonnosti individuálního správního aktu. Věcnými námitkami se krajský soud nezabýval.

[4] Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Rozsudkem ze dne 27. 9. 2012, čj. 8 Afs 26/2012 – 34, Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud totiž neuvedl žádnou úvahu, proč se domnívá, že byly splněny podmínky pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud rovněž nepovažoval nepřesné označení právního ustanovení ve výrokové části napadeného rozhodnutí za pochybení takové intenzity, pro které bylo nutné rozhodnutí stěžovatele zrušit.

[5] Krajský soud následně převzal právní závěry Nejvyššího správního soudu do rozsudku ze dne 13. 2. 2013, čj. 31 A 107/2010 – 79, kterým žalobu zamítl. Uvedl, že je vázán právními názory Nejvyššího správního soudu vyslovenými ve zrušujícím rozhodnutí. Rozhodl proto ve věci dle intencí Nejvyššího správního soudu, který jednoznačně uvedl, že se žalovaný podrobně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a i v ostatních namítaných skutečnostech se s nimi vypořádal dostatečně.

III.

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu ze dne 13. 2. 2013 kasační stížnost. Namítl, že krajský soud pouze konstatoval, že je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, a nezabýval se v žalobě uplatněnými námitkami. Krajský soud je sice vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, ale pouze k otázkám, které tento soud řešil. Nikoli pokud jde o žalobní námitky, které jsou po celé řízení přehlíženy a ke kterým se ani jeden ze soudů nevyjádřil.

IV.

[7] Žalovaný nesouhlasil s názorem stěžovatele, že se k jeho žalobním námitkám žádný ze soudů nevyjádřil. Otázka vlastnictví věci nebyla rozhodná pro vznik a trvání poplatkové povinnosti u místního poplatku za užívání veřejného prostranství. Poplatníkem je fyzická nebo právnická osoba, která veřejné prostranství užívá způsobem podle § 4 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a to bez ohledu na vlastnictví těchto věcí. Stěžovatel neposkytl správci poplatku součinnost a ani na výzvu

mu nesdělil skutečnosti rozhodné pro vyměření poplatku. Rovněž nenamítl, že by nebyl poplatníkem místního poplatku.

[8] Platební výměr byl vydán dne 18. 11. 2009, tedy v době, kdy podle tehdy účinné právní úpravy nemusel obsahovat odůvodnění. Poplatek byl vyměřen podle pomůcek, což bylo zohledněno jak v odůvodnění platebního výměru, tak v rozhodnutí žalovaného.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejprve je třeba zmínit, že Nejvyšší správní soud bral při úvahách o důvodnosti podané kasační stížnosti v úvahu nejen kasační námitky a v pořadí druhý rozsudek krajského soudu, ale rovněž to, že již ve věci dříve rozhodoval a posoudil, zda vytčená pochybení v uvedení ustanovení právního předpisu, podle kterého žalovaný rozhodoval, mají za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[11] Stěžovatel formuloval kasační stížnost relativně stručně a obecně. Tvrdil, že v celém soudním řízení byly setrvale přehlíženy jeho žalobní námitky a žádný ze soudů se k nim nevyjádřil.

[12] Rozsah přezkumu byl v řízení o předchozí kasační stížnosti limitován kasačními námitkami žalovaného, které směřovaly proti nesprávnému názoru krajského soudu o nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí a proti názoru, že pochybení v citaci § 50 odst. 6 místo § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků způsobilo jeho nezákonnost. Nejvyšší správní soud však rovněž konstatoval, že ve věci nebylo sporu, že správce poplatku vyměřil místní poplatek podle pomůcek. Správce poplatku zjistil při místním šetření, že jsou na veřejném prostranství uloženy různé předměty a stavební materiál. Stěžovatel vlastní sousední nemovitost. Správce poplatku zaslal dne 22. 7. 2009 stěžovateli výzvu k ohlášení poplatkové povinnosti, ve které jej vyzval, aby ve stanovené lhůtě sdělil identifikační údaje poplatníka, vznik a zánik poplatkové povinnosti, rozsah poplatkové povinnosti a vznik případného nároku na osvobození resp. úlevu od místního poplatku. Současně jej poučil, že pokud výzvě nevyhoví, bude správce poplatku oprávněn stanovit poplatek podle pomůcek. Postup správce místního poplatku vyplýval z § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, který vyhrazoval ohlašovací povinnost k platbě místního poplatku obecně závazné vyhláškou, kterou obce byly (a jsou) oprávněny přijmout k zavedení místních poplatků. Je vhodné zmínit, že s účinností zákona č. 281/2009 Sb. (od 1. 1. 2011) již obecně závazné vyhlášky obcí mohou upravovat pouze vznik a zánik poplatkové povinnosti; ohlašovací povinnost je nyní upravena přímo v § 14a zákona o místních poplatcích.

[13] V rozhodném období platila na území obce Lukovany obecně závazná vyhláška č. 4/2008, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, v souladu s jejímiž čl. 3 byla vydána shora uvedená výzva. V ní správce poplatku specifikoval, že jde o skládku stavebního a železného materiálu na parcele č. 4922, která sousedí s parcelou stěžovatele u nemovitosti v Lukovanech č. p. 102. Z výzvy ze dne 22. 7. 2009 bezpečně vyplývá, na základě jakého předpokladu dospěl správce poplatku k předběžnému závěru, že právě stěžovatel je poplatníkem místního poplatku. Nešlo o případ, kdy by žádná skutečnost nenasvědčovala tomu, že by poplatková povinnost stíhala stěžovatele a ze strany správního orgánu tak o projev svévole. Z výzvy jednoznačně vyplývá, že byla vydána podle § 44 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, který se pro řízení ve věcech místního poplatku použil s odkazem na § 13 zákona o místních poplatcích. Podle první věty tohoto ustanovení „*nebylo-li podáno daňové přiznání nebo hlášení, dodatečně*

daňové přiznání nebo hlášení včas, a to ani po výzvě správce daně, nebo nebyly-li na výzvu ve stanovené lhůtě odstraněny vady, je správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit daň podle pomůcek, které má k dispozici, anebo které si sám opatří, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem“. Stěžovateli tedy mělo být zřejmé, že i když nebude na doručenou výzvu reagovat, bude mu místní poplatek vyměřen za použití pomůcek. Výzva byla stěžovateli doručena 23. 7. 2009. Stěžovatel zůstal ve věci nečinný. Tvzení, že jednotlivé předměty, za jejichž umístění byl poplatek vyměřen, nejsou jeho vlastnictvím, stěžovatel poprvé uplatnil až v doplnění odvolání, které bylo správcí poplatku doručeno 15. 12. 2009.

[14] Směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o dani stanovené podle pomůcek nebo o dani sjednané za řízení, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně (§ 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků). Z žalobou napadeného rozhodnutí však bezpečně vyplývá, že se žalovaný podrobně vypořádal i s námitkou týkající se vlastnictví věcí na skládce. I přes limity v rozsahu přezkumu rozhodnutí vydaných za použití pomůcek správně s odkazem na § 4 zákona o místních poplatcích vysvětlil, že poplatníkem poplatku není vlastník skladovaných věcí, ale ten, kdo užívá veřejné prostranství. Žalovaný rovněž správně poukázal na to, že poté, kdy stěžovatel k zaslané výzvě neposkytl součinnost, provedl správce poplatku relativně obsáhlé dokazování (místní šetření, výslechy svědků). Výsledky tohoto dokazování poté využil jako pomůcky při stanovení rozsahu užívání veřejného prostranství a doby, po kterou k užívání docházelo. Přehledně vysvětlil, že stěžovatel v reakci na výpověď svědka Hruzy sám připustil, že dřevo odklidí. Na páté straně odůvodnění rozhodnutí o odvolání shrnul, že i ostatní vyjmenovaní svědci označili právě stěžovatele za toho, kdo věci umístil na veřejné prostranství. Podpůrně argumentoval územním souhlasem a souhlasem s provedením stavby ze dne 26. 2. 2007, neboť právě v souvislosti se stavbou na sousedním pozemku byly věci umístěny na pozemek.

[15] Nejvyšší správní soud nemůže žalovanému cokoli vytknout stran pečlivosti a požadavku na podrobné zdůvodnění existence poplatkové povinnosti stěžovatele. Žalobní námitky jsou však naproti tomu velice obecné. Jeví se, jako by nesměřovaly proti žalobou napadenému rozhodnutí o odvolání, ale proti prvostupňovému platebnímu výměru. Pokud stěžovatel rozhodnutí vytýká, že není uvedeno, z jakých svědeckých výpovědí správce poplatku ke svým závěrům dospěl, je takové tvrzení v přímém rozporu zejména se čtvrtou a pátou stranou odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde je přehledně shrnuto, výslechy kterých osob správce poplatku provedl a co z nich vyplynulo. Žalovaný rovněž vysvětlil, že správce poplatku zjistil při místním šetření výměru, na které došlo k užívání veřejného prostranství a jak byla stanovena minimální doba, po kterou byly věci na prostranství umístěny.

[16] Za obdobně obecné je třeba považovat žalobní námitky týkající se obsahových náležitostí správních rozhodnutí. Žalobní námitka vytýká rozhodnutí o odvolání neurčitost a nedostatek preciznosti. V žalobě se však již neuvádí, v čem stěžovatel tyto nedostatky spatřuje. Lze proto obecně konstatovat, že žalovaný změnil platební výměr pouze tak, že upřesnil označení veřejného prostranství parcelním číslem. Výrok rozhodnutí odvolání není neurčitý či neprecizní.

[17] Stěžovatel rovněž vytkl platebnímu výměru, že jednání, za které byl poplatek vyměřen, mělo být ve výrokové části popsáno tak, aby jej nebylo možné zaměnit s jiným. Takový nedostatek však platební výměr neobsahuje. Naopak, ve výroku platebního výměru je uvedena nejen celková částka poplatku, ale i specifikace, za umístění jakých věcí (houpačka, dopravní pás, písek, dřevo) se poplatek ukládá, za jaké období a jakou plochu tyto věci zabíraly. Platebnímu výměru nelze v tomto ohledu cokoli vytknout. Jeho výrok je dostatečně konkrétní, aby neohrožilo nebezpečí záměny s jiným jednáním a nebezpečí případného dvojího postihu.

[18] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. září 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu